

Gedachten stroom 10, een jaar later

Debbie Mulder heeft een herinnering gedeeld.
10 minuten ·

Je eigen tekst terug lezen van een jaar geleden, en voelen dat het nu een jaar later lichter en minder scherp is. Ja ik ben al wel bezig met zijn tweede sterfdag, en ja het doet pijn. Maar ik ben ook bezig met nieuwe uitdagingen, zoals de voorbereiding op een nieuw huis. Dat betekend een nieuwe fase en de baby kamer op te ruimen en in dozen in te pakken. Maar vooral voel ik hoe veel verder ik ben dan een jaar geleden. Daan je bent altijd in ons hart, papa en mama houden van je.

1 jaar geleden
Bekijk je herinneringen >

Debbie Mulder
28 augustus 2015 ·

**miss
gedachten.....**

Gedachten stroom

Ziek van verdriet
Lieve Daan, Mama is al een paar dagen van slag om jouw. De pijn en het verdriet is momenteel heel heftig. Ik mis je kleine warme lichaampje op de mijne. Ik mis je snurkgeluidjes wanneer je sliep. E...
DAY-DREAMER.NL

 José van Kemenade 11 reacties 1 keer gedeeld

Ik kreeg een herinnering (28-08-2016) op Facebook, een stuk tekst die ik schreef voor mijn blog. De titel luid "Ziek van verdriet" En ja ik kon hem plaatsen, want het is een tekst die ik schreef twee weken voor de eerste sterfdag van Daan. Ik voelde me verscheurd van de pijn, dat voel ik aan de tekst die ik lees. Ook geloof ik zeker dat ik mij zo voelde, maar nooit verwacht dat het nu een jaar later zo veel anders is. Ja ik voel nog altijd pijn en verdriet om het gemis van Daan. En ja ik ben best wel heel erg bezig met zijn tweede sterfdag. Er zitten

dagen bij dat ik zoveel onrust voel en zo erg moet huilen. Maar is dit alleen dat deze dag eraan komt! Nee dat denk ik niet. Ik ben zo druk bezig om aan mijzelf te werken bij Mirre dat er zoveel meer bij komt kijken dan alleen het gemis om Daan. Eerlijk gezegd zijn we nog niet echt bezig geweest met de rouwverwerking om hem, de tijd is er nog niet voor geweest. Eerst de troep van jaren eerder opruimen. Straks is het de tijd voor de verwerking van het gemis om Daan. Maar daar ben ik natuurlijk allang mee bezig vanaf het moment dat hij weg viel. En het traject dat ik doorlopen heb bij Annelies (ohanahome) heeft ook al heel veel opgeleverd.

Dit soort dagen horen er helaas bij, wat is het snel gegaan. Ongelooflijk dat hij al bijna twee jaar niet meer echt bij ons is. Natuurlijk altijd bij ons in het hart. Maar ik kan hem niet even lekker in mijn armen nemen, met mijn handen door zijn haartje woelen en hem kleine kusjes geven. Ik zal nooit weten hoe hij er nu uit zou zien en wat hij nu allemaal zou kunnen al. Zeker weet ik wel dat het een boefje is, want dat voel ik dat hij dat nu ook is terwijl hij niet lijfelijk bij ons is. Als ik daaraan denk, moet ik altijd wel glimlachen. Die boevenstreken heeft hij echt van zijn papa. Daarom noemen we hem nog altijd lief klein draakje.

Een jaar geleden had ik nooit verwacht dat het zachter zou worden, dat het elk jaar de meest afschuwelijke tijd zou zijn. Ik mis hem echt heel erg. Maar ik betrap mezelf erop dat ik mag lachen en mag leven. Dat zou Daan gewild hebben een papa en een mama die heel veel van hem houden maar wel doorgaan met leven, een fijn leven hebben. Ik sta echt versteld van hoe ik gegroeid ben. Dit voelde ik eigenlijk niet zo goed. Wat ben ik blij dat ik dan een blog heb waar ik dingen terug kan lezen en kan voelen hoe het toen was en hoe het nu is.

Ik ben nog steeds in de war waarom ik hier op aarde ben en wat het is om echt te genieten, dit heeft niets met Daan te maken. Hij vulde het gevoel alleen maar op. Soms wil ik gewoon heel hard weg rennen voor dit gevoel en er gewoon niet zijn. Hier

niet zijn op de wereld, ik mag voor mijzelf niet gelukkig zijn. Daarom gebeuren deze dingen in mijn leven, juist om aan mijzelf te werken en te zien dat er zoveel meer in het leven is om voor te vechten. Om wel een gelukkig leven te mogen lijden. En daar heb ik een beginnetje mee gemaakt. Ik kijk uit naar wat de toekomst me biedt, ook ben ik nog altijd bang voor die toekomst. Kan ik het wel wat ik allemaal wil en hoe ga ik dat dan doen. Nee niet te veel over nadenken. Ik leef nu en daar wil ik van genieten. Laatst kreeg ik de vraag, maar waar geniet je dan van. Ik kon haar geen antwoord geven, wat best wel heel triest is. De volgende dag kreeg ik diezelfde vraag tijdens mijn sessie en weer viel ik stil. Ze merkte op dat het haar was opgevallen dat ik het heb gehad over muziek en dansen. En toen ze dit zei voelde ik vreugde in mijn lijf opkomen. Waarom kon ik daar zelf niet bijkomen! Want gelijk heeft ze, die momenten dat er muziek in mijn lijf zit wil ik dansen en kan ik ook echt genieten. Ik hoop dat er nog vele van deze momenten komen. Want ondanks dat Daan nu bijna twee jaar in de hemel woont, mag ik gelukkig zijn. Ik verdien het om verder te gaan met Daan in ons hart.